

DOMOLJUB.

Slovenskemu ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja kot priloga „SLOVENCU“ zvečer vsak prvi in tretji četrtek meseca. Ako je ta dan praznik, izide „DOMOLJUB“ dan pozneje. Cena mu je 80 kr. za celo leto. — Spisi in dopisi naj se pošiljajo: uredništvu „DOMOLJUBA“, Ljubljana, v semeniških ulicah št. 2. Naročnina in inserati pa opravištvu „DOMOLJUBA“ Vodnikove ulice št. 2. — Naznanila se vsprejemajo in plačujejo po dogovoru.

Štev. 21.

V Ljubljani, 3. novembra, 1892.

Letnik V.

Katoliška zavest.

Govoril na shodu katol. polit. društva v Kamniku čast. gosp. neveljski župnik Fr. Gornik.

1. Vera na dnevni red!

Naj začnem z malo dogodbico. Bilo je pred kakimi 18 leti. Premožen Notranjec je gnal več parov volov v Trst. Prodaval živino gre v gostilno, da se okrepeča. Tam dobi več znancev, ki se okoli mize sedeč prav živahno razgovarjajo. Bil je govor o veri, katera se, tako so menili ti možaki, tako malo spoštuje v mestih. Naš Notranjec se jim pridruži, in v kratkem je on najodločnejši nasprotnik teh „novih nevernikov“. Kar pride od druge mize nek širokoustnež, ter se zadre nad našim znancem: „Ti si pa klerikalec!“ V hipu mu odvrne naš kupec: „Ti si pa liberalce.“ To ga je zelo zbudilo in na vsaki način hoče izvedeti od kmeta, kdo je liberalce. A kmet zahteva od njega, naj mu on prvi pové, kdo je klerikalec, češ, potem bo tudi on povedal, kdo je liberalce. Pričkata se precej časa, naposled pa reče kmet: dobro, torej ti jaz povem, kdo je liberalce. „Liberalce je tisti, ki nima prave vere, kakor ti ne!“ Celo omizje se prav veselo zasmeje, liberalce pa prav robato zakolne, ter jih popusti, ne da bi bil povedal, kdo je klerikalec. To je dogodbica, kakor mi jo je pripovedoval ta kmet sam.

Liberalstvo in klerikalstvo, to sta dva tabora, v katera smo, žalibog, tudi mi Slovenci razdeljeni. Sicer se dolgo časa ni hotelo pripoznati, da so tudi med Slovenci liberalci, a zdaj tega pač nihče več tajiti ne more. Da so klerikalci, t. j. verni, katoliški Slovenci, je pokazal prvi slov. katol. shod v Ljubljani. Takrat smo navdušeno pri trjevali gg. govornikom, ki so nam razvijali katol. načela, ter kazali, kako naj se vera v dejanji kaže, kako mora ona prešinjati vse naše djanje in nehanje. — Da so pa tudi liberalci na Slovenskem, pokazalo se je dne 9. okt. 1892. Kajti tudi oni so se zbrali v Ljubljani, čeprav ne

v tolikem številu, kakor mi; zbrali so se v ravno tistem hramu, kakor mi, pa zbrali zato, da bi nasprotovali „skrajnim“ načelom katol. shoda, da bi torej obsodili kat. shod. Ločeni smo tedaj. Saj če bi ne bili, bi bili vsi prišli na katol. shod, ali pa vsi na liberalni shod. Ker se ni zgodilo ne eno, ne drugo, je torej gotovo, da je stena med nami. In ta stena je tako visoka, da se nikakor prekoračiti ne more, pa tudi ne sme. Le, ako se ta stena podere, podere prav do temelja, potem smo zopet združeni, zopet prijatelji.

Katera pa je ta stena? — Loči nas ena sama besedica, pa še ta je tako kratka, da ima samo dve črki. Glasi se: „ni“ — kako tó? Takó-le: liberalci pravijo: „vera ni na dnevnem redu“; mi pa trdimo: vera je na dnevnem redu“. Kadar bo ta le „ni“ odpadel in na njegovo mesto stopil „je“, tisti hip je stena med nami porušena; tisti hip si sežemo v roke; prej pa nikdar in nikoli ne.

Res, čudni možje, ti liberalci! Vera ni na dnevnem redu! Za Boga svetega, kaj naj bo potem na dnevnem redu, ako ne tó, od česar je odvisno naše večno izveličanje, pa tudi naše časno blagostanje! Ali je res izmed vseh dobrot, ki smo jih od Boga prejeli, vera najmanj vredna, tako malo, da ne zasluži, da bi sploh še kaj nanjo mislili, da bi jo sploh še kaj v poštev jemali?! Ako je vera res tako malo vredna, potem so bili nespametni mučeniki, da so za sv. vero dali življenje in bedaki so misijonarji, ki žrtvujejo vse svoje moči le za to, da bi donesli nevernikom luč sv. vere.

Ne, ne, vera se ne sme potisniti iz dnevnega reda; ona je, ona mora biti na dnevnem redu, in sicer kot prva točka. Ona, t. j. prava, katoliška vera, mora prešinjati

vse delovanja človekovo, bodisi zasebno, bodisi javno; ona mora biti podlaga in vodilo vsem človeškim postavam, ukrepom in naredbam. To zahtevamo, v tem smislu hočemo tudi delovati toliko časa, dokler naša postavo daja ne dobi verskega lica, verskega značaja. Torej vera na dnevni red!

2. Kako pomenljive so volitve?

Pa bi morda kdo ugovarjal, češ, kaj bode ubogi kmet v tem oziru storil! Saj ne daje on postav. Da bi kmet, meščan postave dajal, bile bi vse drugačne!

Kakó, ali je to res? Nikdar ne. Može, dobro zapomnite! Naš presvetli cesar nobene postave ne dajo, nobene ne potrdijo, razun tiste in pa take postave, katere vi sami hočete, katere vi sami sklenete.

No, boste rekli, to je pa zopet nekaj! Nikdar še nisem slišal, da bi bil kdo prišel izpraševati kmete, recimo v Tunjice, Stranje itd. kakošnih postav oni želijo, marveč oznani se nam le, če tega še ne vemo: od zdaj za naprej je to postava.

In vendar je tako, kakor sem jaz rekel. Le pomislite! Na Dunaju sta dve zborovalnici: zbornica poslancev in gosposka zbornica. Tu notri sedijo možje, ki se posvetujejo in ukrepajo, kake postave bi bile za sedanje razmere najbolj prikladne za državljane. Kar ti gospodje za dobro spoznajo, kar oni sklenejo z večino glasov, to se potem predloži presvetlemu cesarju v potrjenje, in ako še cesar potrdijo: je postava. Vprašam torej: Kdo nareja postave? Odgovorim: Gospodje, ki zborujejo v gosposki in poslanski zbornici. V čegavem imenu pa oni to

delajo? V imenu tistih, ki so jih poslali. Kdo pa jih je poslal? Poslali so jih kmetje, obriniki, meščanje. Torej, če hočemo dobiti dobre, krščanske postave, treba le, da odpošljemo dobre, krščanske podance.

Prav zato so pa tudi velevalne volitve državnih in deželnih poslancev. Volitev je ona pravna pot, po kateri dospemo do dobrih krščanskih postav. In ni vse eno, ali se poslužujemo te postavne poti, ali ne. O ne, marveč naša sveta dolžnost je, da se poslužujemo te poti, ker tudi o tem bomo morali pred večnim sodnikom odgovarjati, ali smo to svojo dolžnost spolnjevali ali ne. Kadar torej pride čas volitve, tedaj le na noge! Nobeden se ne izgovarjaj! Predno pa oddaš svoj glas za tega ali onega, poižvedi vselej, je-li oni, ki se ti ponuja, dober katoličan ali ne. Ako se prepričaš, da je dober katoličan, daj mu svoj glas; ako pa ne — ne voli ga! ker vse hudo, kar bi morda on učinil kot poslanec, bi večni Bog tudi tebi zaračunal, kajti v tvojem imenu in s tvojim pooblaštilom on dela.

Pa zelo oprezen moraš biti takrat, da te kdo ne prevari. Posebno ob času volitve velja svarilo Gospodovo: Varujte se lažljivih prerokov, ki pridejo k vam v oveh oblačilih, znotraj pa so zgrabljivi volkovi! Tudi nikar ne verjemi v saki obljubi; posebno ne bodi zadovoljen s tem, ako ti zatrjuje, da ne bo nikdar nič zoper vero delal ali govoril. To še ni dovolj. Marveč on se mora zavzeti, da ne bo le nič zoper vero, ampak da bo za vero delal. Še-le potem mu daj svoj glas.

Pri sebi imam nek oklic na volilce s časa deželno-zborske volitve l. 1883. Gospod, ki se tu predstavlja vo-

Listek.

Svetinja.

V vzhodni Afriki napravili so misijonarji na gričku malo naselbino. Borno cerkvico obdajalo je nekaj poslopij, v katerih so stanovale zamorske družine, drugi katoličani pa so bili raztreseni daleč po vaseh; vsi so si s poljedelstvom pridobivali vsakdanji kruh. Daljni so le ob nedeljah prišli v cerkev k sv. masi, k poduku in k skupni molitvi, bližnji so se pa zbrali vsaki večer pri rožnem vencu v cerkvici.

Bil je vroč popoldan, ko zapazi mladi misijonar, oče Benedikt, da od vseh strani tekajo zamorci proti naselbini. Kaj je neki? si misli, vendar ne kaka nesreča?

•Roparji so tu, ljudi lové, Arabci so prišli po sužnje! mu zbegani in utrujeni pripovedujejo. Vas so napadli po noči; koliko ljudi so pomorili, koliko povezali, se še ne vé. Malo se jih je rešilo sem, morda jih je več zbežalo v gozde. Kdor je zvedel za nesrečo, bežal je k misijonski postaji, tu se bodo ložje branili, ako jih bodo napadli, ali si pa še celó ne bodo upali nad misijonarje.

Več zamorcev je bilo že prišlo, a vedno so še dohajali. Vse vprek se preplašeno eden drugega poprašuje: si li videl mojo mater, kje je brat, se je rešila sestra, niso li očeta pobili?

Težko je bilo potolažiti jokajoče, le v cerkvi pri rožnem vencu se nekoliko pomirijo, priporočé svoje ljube božjemu varstvu.

Da v naselbini to noč niso spali, si lahko mislimo. Od daleč se je žarilo nebo, roparji so zažgali kočé, kmalu so tudi druge vasi v ognju. Vso noč so pričakovali roparjev, a ni jih bilo.

Drugi popoldan pa zagledajo dolgo vrsto vklenjenih zamorcev, katere žene tropa Arabcev. Ne daleč od misijonske postaje se ustavijo. Pod košatim drevesom počivajo v senci roparji, vlovljeni sužnji vkovani v trdne verige ostanejo na pekočem solncu.

Misli si, dragi bralec, krik in jok zamorcev v naselbini, ko ugledajo med ujetimi toliko svojih. Tu kliče mala deklica za materjo, tam objokuje mlada žena svojega uklenjenega moža, sestra vidi svojega brata, sin lastnega očeta. Vsi se danes zadnjič in le od daleč vidijo.

•Planimo nad nje! se osrčujejo možaki in proseče upirajo svoje oči na misijonarje.

•Da, ko bi imeli kaj vojakov ali vsaj več dobrih pušk, lahko bi jih premagali, a kaj hočemo brez orožja? Greste vi na prosto, nad vas planejo in se vi boste sužnji.

•Kaj, ko bi šel do poglavarja roparjev in ga trdo prijel, morda bi nam kake ujete le prepustil? vpraša pater Benedikt svojega predstojnika.

•Kdor ima tako krvoločno rce, da pali stanovanja, lovi ljudi kakor živino, preliva brez usmiljenja človeško

lileem, jim h koncu podá tudi kratek program, po katerem se hoče ravnati, ako ga izvolijo. Program obsega štiri točke, in še-le na četrti, torej na zadnjem mestu — se tudi vere nekoliko spomni. Pravi namreč: „Zvest sin svojega eminentno katoliškega naroda, nikoli ne bom storil ničesa, kar bi žalilo njegovo versko čutje“. Ta gospod je bil izvoljen in je sedaj državni in deželni poslanec „svojega eminentno katoliškega naroda“. A kaké on varuje „versko čutje eminentno katoliškega naroda“, pokazal je letos v deželni zbornici v Ljubljani. Tam je slovesno izrekel „da se s takimi nazori, kakor so se pokazali na katoliškem shodu, on in njegovi tovariši nika k o r sprijazniti ne morejo.“ Tam je zagovarjal tudi kiparje, podobarje, ki nam v svojih umotvorih kažejo človeka v njegovi nagoti, ter rekel: „Sprideni mora biti domišljija, za katero ima kip kot umotvor kaj pohujšljivega.“ Tako se torej hvalijo podobe, ki se kažejo občinstvu v svoji nagoti, zasmejujejo pa se tisti, ki bi se nad tako podobo spodtikali. Pa kaj rečem, zasmejujejo! N r a v n o s p r i d e n i se imenujejo tisti, katerim še zarudi lice, kadar kaj nespodobnega vidijo! Kakó daleč smo že! kakó l-p o se spolnuje obljuba: Zvest sin svojega eminentno . . .

Zato pa rečem, da se ne smemo zadovoljiti z obljubo, „da ne bom nič storil“, ampak zahtevati moramo obvezo „da bom vse, karkoli bom mogel, storil v prid verskega čutja svojega naroda, da mi bo torej vera na dnevnem redu.“

3. Kako potrebna nam je verska šola?

Kakor so pa sedaj naše razmere, moramo še prav posebno v enem oziru zahtevati od svojega poslanca, da mu je vera prva točka dnevnega reda: namreč oziroma na šolo. Vedno in vedno moramo zahtevati versko šolo, zahtevati jo toliko časa, dokler je ne dobimo. Dobili pa jo bomo precej, da jo bodo le hoteli naši poslanci. Zato bi bila najkrajši in najbolj gotova pot do verske šole, ako bi vsi volilci po naši širni Avstriji od svojih poslancev že ob času volitve zahtevali, da jim morajo priboriti versko šolo, drugače jim ne dajo glasu. In verjeme mi, prvi pirhi, ki bi nam jih poslanci prinesli z Dunaja, bi bila verska šola.

Pa, ali mar ni že naša sedanja šola verska? Ne in ne. Zakaj pa ne? Zato, ker se vsi predmeti, razun krščanskega nauka, podučujejo brez vsega ozira na kako vero; in 2. zato ne, ker v katoliških šolah se po postavah tudi lahko nastavi učitelj, ki še katoličan ni, tedaj jud, protestant, ali celo Turek, samo da ima spričevalo sposobnosti. S tem pa mi katoličanje nikakor ne moremo in ne smemo biti zadovoljni, marveč zahtevati moramo, da se v katoliških šolah nastavlja le dobri katoliški učitelji, in da se ves poduk vrši na podlagi katol. vere. To mi zahtevamo, in zlečno zavijanje je, ako se trdi od neke strani, da hočemo duhovni, da bi se v šolah le moliti učilo, in drugega nič.

(Dalje prih.)

kri, tega ne bo omečila še tako mila prošnja, odgovori prednik.

»Pa bi vsaj nekatere odkupili! Glejte jokajoče tukaj, in trpeče vklenjene ondi, dajmo zadnji denar za-nje!«

»Bodi tedaj!«

Prednik izroči ves denar, kar ga je premogel misijon, patru Benediktu, ki se takoj poda k roparjem.

Osman, poveljnik roparjem, že sluti zakaj se bliza misijonar. Zaničljivo nategne ustnice in zopet mirno zré po vlovljenih, kakor bi hotel vsakega preceniti, za koliko ga bode predal.

»Kako se predrzneš ropati po našem kraju?« vpraša ga o. Benedikt.

»Vam nisem še nič zalega storil!« odgovori ropar.

»A veliko naših ljudi si pomoril in tu imaš ujeté, katere smo mi kretili in za svoje sprejeli.«

»Ako jih dobro plačaš, dam jih nazaj.«

Ni bil v mali stiski misijonar. Denarja ima le piclo pri sebi in naj bi ga tudi več imel, bi ne bilo to pogubonosno za ves misijon? Sedaj se lahko izogne nevarnosti, ne bodo pa drugikrat Arabci napadli misijonsko hišo na griču, sluteč tam obilno denarja? Najbolje bi bilo z orožjem v roki se pogajati z roparjem, a ravno tega manjka. Iz vrst vlovljenih pa se čujejo bolestni klici: dobri oče, pomagajte, pater Benedikt, rešite nas!

Pogaja se za nekatere sužnje z Osmanom, a oddati hoče le slabotne, stare ljudi in še za te tirja visoko ceno.

Nekaj jih je oproščenih in pater Benedikt ima le malo krajcarjev še v žepu. Že se hoče vrniti domov, a tu ga prime za obleko stara ženica.

»Oče, rešite le še mojega Pavla, le njega še odkupite in v nebesih bom prosila za vas!«

Misijonar se ozré, kamor kaže starka. Glej ga krepkega mladeniča, ki molče in mirno nosi težke verige in se ne zmeni kaj za nesrečne tovariše.

»Pavel ti tudi ujet?« zakliče o. Benedikt, »ti najboljši med mojimi učenci?«

»Ne skrbite za-me, duhovni oče«, odgovori hladno-krvno mladenič, »le ako vam je za mojo mater kaj storiti mogoče, rešite jo.«

»Ne, ne! le Pavla odkupite, jaz bom tako kmalo umrla«, zakliče mati.

»Njo dobite ceneje, za-me bi morali preveč dati, le njo oprostite!«

Ganila je misijonarja in tudi sužnje tolika ljubezen. P. Benedikt se obrne zanj k roparju; a ta ga zavrne rekoč:

»Tega mladeniča ne odkupiš. Vidiš, kako močne, kite ima in širokopleč je, on bo za dva lahko nosil Imam pa še drugi namen z njim; kratko, tega ne prodam.«

Pogodila sta se za Pavlovo mater in misijonar je izdal ves svoj denar.

Osman ukaže odriniti. — Sedaj pa nastane grozen jok. Sužnji dobro vedó, da se danes zadnji pot vidijo

Shod katol. polit. društva v Kamniku.

Sijajen, krasen dan sme si zopet „Katol. polit. društvo“ zapisati v svoj letopis. Shod, ki se je 30. okt. vršil v Kamniku, sme se prištevati največkratnejšim shodom, kar jih je do sedaj priredilo „Katol. polit. društvo.“

Za zborovališče je blagobotno prepustil svojo krasno dvorano gostoljubni gospod Fischer ter jo prav ukusno okrasil. — Zanimanje za shod je bilo med Kamničani in okoličani tako živo, da je moral kamniški pripravljalni odbor z ozirom na zborovališče omejiti število udeležencev. Dajala so se v ta namen vabila, ki so veljala kot vstopnice. Dasi je bilo tiskanih vabil 500, vendar število ni zadostovalo, oglašali so se še vedno odlični in čvrsti mošje, katerih se ni smelo zavrniti. Prostorna Fischerjeva dvorana je bila natlačena polna takoj ob pričetku zborovanja, navzočih je bilo nad 700 udov in prijateljev „Katol. polit. društva“. Bili so v obilnem številu priidujoči kamniški meščani, duhovniki in posestniki iz okolice prihiteli so na shod od vseh strani. Dob, Homec, Komenda, Mekina, Mengeš, Nevlje, Sela, Spodnji in Zgorenji Tuhinj, Stranje, Tunjice, Spitalič, Vodice, Vranja Preč, Motnik, Čačnjice, vsi ti kraji poslali so svoje zastopnike, iz mnogih teh krajev so bili priidujoči župani in občinski mošje. Vzorno-vrta duhovščina kamniškega dekanata bila je skoro polnoštevilno zastopana na shodu s svojim velezaslužnim preč. gospodom dekanom J. Oblakom na čelu. Iz Ljubljane se je pripeljalo 17 društvnikov; odborniki so bili skoro vsi navzoči.

da za zmiraj zapuščajo domačo zemljo. Krčevito se oklene nazadnje odkupljena mati svojega sina.

•Pavel moj, tedaj se moram ločiti od tebe; zadnjo podporo starih dni naj zgubim, koliko trpljenja te čaka, in jaz ti ne bom mogel pomagati.

•Mati, Boga zahvalite, da ste vsaj vi prosti, sedaj ločena, se zopet vidiva. Vera nas uči, da nad zvezdami ni roparjev, ki bi nas ločili.

Veliko več ne moreta govoriti. Bolestni vskliki jokajočih in zvižganje bičev po nagih hrbtih zamorcev pretrga govorjenje; tudi na mater in sina je že padlo. Pavel se iztrga materinim rokam in odrine za drugimi.

Očetu Benediktu se je žalosti trgalo srce. Tolika truma dragih zgubljenih za vselej. Tudi njega vleče še k Pavlu, nekdanjemu ljubljencu.

•Ne obupaj, moj sin! Če tudi nismo tukaj skupaj, snidemo se pri ljubem Bogu. Tu imaš za spomin od mene. — Obesi mu na vrat svetinjo. — •Kadar boš v nevarnosti, zaupaj v Marijo, mati božja ne zapusti svojih otrok.

Jokaje odidejo ujeti, odkupljeni se vrnejo v misi-jonsko postajo, kjer jih veseli sprejmejo tovariši, a marsikateri joka za odpeljanimi sorodniki.

Varno je spravil Osman ujete na ladijo. Koliko so tepeli, tega ni mogoče popisati. Hoditi so morali največ po gozdih in zapuščenih krajih. Pomanjkanje živeža,

Shodu je predsedoval društveni predsednik kanonik Klun, ki je pozdravil navzoče, izrazil svoje veselje, da more v prelepem kamniškem mestu pozdraviti na shodu „Katol. polit. društva“ toliko vrlih mož, omenjal je, da se Kamničani že od nekdaj odlikovali kot zvesti domoljubi, udani vsikdar stari naši slovenski trobojni zastavi. Splošno je znana katoliška zvestost med Kamničani; jednako vemo, da so Kamničani v svoji ogromni večini vsikdar trdno stali za pravice slovenskega naroda ter so to vzlasti kazali pri volitvah, ko so se morali valed čudnega volilnega reda voziti v oddaljeni Trtič, da so oddajali svoje glasove za slovenskega kandidata. Zvestoba Kamničanov do cesarja je vzorna in trdna, kakor so njih planine. Lepše torej ne moremo pričeti današnjega shoda — završi predsednik svoj nagovor — kakor da povabim vse navzoče vrle slovenske rodoljube, da v znamenje svoje udanosti in zvestobe zakličejo papežu in cesarju: „Slava!“ Ta klic je navdušeno odmeval po krasni dvorani.

O 1. točki dnevnega reda: Prvi slo. katoliški shod je krepko in poljudno govoril g. dr. Ivan Šašteršič. Pojasnjeval je v svojem obširnem govoru važnost 1. slo. katol. shoda, govoril je o demonstraciji, ki se je vprizorila na znanem Svetčevem banketu proti 1. slo. katol. shodu ter poudarjal, da se je tu zasnova nova združena liberalna stranka z namenom, pobijati „skrajna načela“, potrjena na 1. slo. katoliškem shodu. — Ta govor

težke verige, tepenja in žalost je marsikatega premagala. Zgrudil se je na zemljo. Zopet je zvižgal nad njim bič in ako se le ni suženj vzdignil, vstrelil ga je ropar na tleh, v svarilo drugim, da bi se kateri ne potajil. Tako jih je ostalo več nepokopanih, drugi so zbrali vse svoje moči in lezli naprej; take smrti se vendar vsakrati boji.

Na obrežju so morali dalj časa ostati skriti. Na morju krožijo namreč ladije, ki zabranjujejo človeško kupčijo. Osman je imel tu druge pomagače. Čakala je nanj njegova ladija in ob enem opazovala, kedaj bi bilo najbolj varno odriniti. Ko ni bilo opaziti daleč na okrog nobene vojne ladije, tedaj naglo s sušnjimi na krov in hajdi naprej proti Arabiji.

Vesel sedi neki dan Osman pri svojih sušnjih. Precej jih je zgubil, ostali so izdelani in prepadeni, a to je pri takem podjetju neizogibno. Boljša hrana, počitek in sveži morski zrak bo že pokrepčal tudi na pol mrtve. Le še danes dobro vožnjo in po moči smo že na Arab-skem obrežju v zavetju.

A kaj je to? Ni li zamolklo zabobnelo, kakor strel iz kanona? Pogleda na ono stran, in o groza! Velika ladija vozi naglo za njimi. Urno reže morske valove, a jarbolu se že lahko zapazi angleška zastava. Ni dvoma, vojna ladija je, ki preži na roparje. Hitro razvijajo še druga jadra, da pospešijo vožnjo. A ne pomagajo dosti, sovražna ladija je parnik, ki veliko hitreje vozi, kakor mala kupčijska barka.

je žel splošno pohvalo ter je bil zelo umesten z ozirom na neresnična poročila, katera trosijo slovenski liberalni listi med svet o I. slov. katoliškem shodu.

K tej točki se je oglasil župnik iz Nevelj, č. gospod Fr. Gornik ter povdarjal, kako da je katol. shod pomemben za probujo in utrjevanje katoliške zavesti med Slovenci. Govoril je potem zanimivo in poljudno o potrebi verskega prepričanja in življenja, pojasnjeval je, kako važne so volje, kolika potreba je v Avstriji verske šole ter končal svoj prelepi govor z željo, naj se ta zavest tudi med Slovenci vedno bolj utrjuje na podlagi načel, izraženih na I. slov. katol. shodu.

O narodno-gospodarskih stvaréh je navdušeno in prepričevalno govoril g. državni poslanec Fran Povše. Zanimiva je bila vlasti njegova razprava o novi preosnovi davkov, s katero se bodo kmalu pečali poslanci v državnem zboru. V posebni soglasno vsprejeti resoluciji so zborovalci soglasno pritrdili nazorom, katere je govornik pojasnjeval o tej stvari. Nova preosnova davkov ima namen, razbremeniti revnejše ljudi in z večjimi davki obtežiti bogatine, ki sedaj primeroma plačujejo le male davke. Gotovo je stvar vredna temeljitih razgovorov. Ker pa se kaže, da bodo liberalni židovski bogatini napeli vse strune zoper tako preosnovo, zato je želeli, da se ljudstvo o tem pouči ter da zahteva od svojih poslancev, naj ta zakon o davkih preosnujejo v krščanskem smislu, da bodo davki razdeljeni pravično.

O liberalizmu je govoril društveni tajnik gospod A. Kalan. Pojasnjeval je, kaj vse je obetal ljudstvu lažilberalizem in kako jih je pri vsem le slepil. Raz-

glasoval je prostost vesti, nauk, obrta, vseobčno prostost, a dosegel je suženjstvo duševno in gmotno. Na raznih vzgledih kazal je govornik slabe posledice liberalizma, ki se kažejo v šoli, pri obrtu, trgovini itd. Vzpodbujal je zborovalce, naj se krepko v bran postavijo takemu liberalizmu, ki se, žal, kaže in razvija tudi med Slovenci. Izrazil je upanje, da bo lažilberalnemu vplivu kmalu odklenkalo v Slovencih, ako bodo zavedni katoličani storili svojo dolžnost.

Po dovršeni tej točki oglašil se trgovec g. J. Mur-nik, utemeljuje in nasvetuje nastopno soglasno vspre-jeto resolucijo:

„Na shodu katoliško-političnega društva v Kamniku zbrani slovenski možje pozdravljajo in odobrujejo z navdušenjem sklepe prvega slovenskega katoliškega shoda in obsojajo odločno nasprotno postopanje narodno-napredne stranke, osobito pa še napade na vzvišeno osebo našega premilega višjega pastirja in ljubljenega našega škofa.“

Prečast. g. dekan J. Oblak se je nato zahvalil v izbranih besedah g. predsedniku, društvenemu odboru, in vlasti gg. govornikom, ki so izdatno pripomogli, da se je shod tako lepo in zanimivo dovršil.

Gosp. predsednik Klun se zahvali prečast. g. dekanu, kamniškim meščanom in vsem možem iz okolice, ki so se v tako obilnem številu udeležili shoda, ter priporoča, da naj se pridružijo katoliško-političnemu društvu kot udje, ako do sedaj še niso bili. Z željo, naj

Drugi strel se začuje, sedaj veliko močnejši, kot prvi. To je povelje, vstavite se in obrnite proti nam, sicer vas s svinčenkami pozdravimo. Arabci so vsi zbegani. Vpijejo, kolnejo, tekajo sem in tje po krovu, ne vedo, kaj bi storili. Tudi sužnji zagledajo ladijo, zarek veselega upanja razjasni sleharni obraz.

Osman je to zapazil. Urno stopi med nje. Robato zakolne in divje gleda vsakega.

„Ako nas ladija dojde, recite, da ste prostovoljno šli z menoj; kateri ne uboga, ga vstrelim na mestu.“

Vsi molče povesijo glave, kdo bi si upal ugovarjati krutemu nasilniku?

»Ne, lagal ne bom! Kristijan sem, vera mi prepoveduje laž!«

Bil je Pavel, ki se je predrznil očitno ugovarjati.

„Kaj, ti pes?! Ti se mi boš upiral? Čakaj!« Močno ga sune v prsi, da Pavel omahne. Ropar zapazi svetinjo na Pavelnovih prsih.

„A slepilna podoba te je očurala?«

Strga mu svetinjo z vratu in jo vrže daleč stran, tja, kjer so stale dolge vrste vreč z bombažem napolnjenih.

„Le čakajte psi! Ker si nočete dobro, okusite, kako se vozi tako blago.“

Na dnu ladije bil je dolgi zaduhli prostor. Tje privleče Pavla, za njim druge. Na tleh eden zraven drugega morajo ležati, a ker je prostor še premajhen.

pride druga vrsta na vrh. Na nje pa se vali težkih, z bombažem napolnjenih vreč dolga vrsta. Naj pride sedaj preiskava, kdo bode pričakoval pod skladovnico vreč človeška bitja?

„No psi, zdaj imate!« zarohni Osman, končavši delo. Nekaj se jih bode zadušilo, par sto dolarjev sem na zgubi, a kaj hočem, ko si ti psi sami nečejo dobro.“

Vojna ladija je blizu. Tretji strel se zasliši, a ker roparji le še mislijo ubežati, počí četrtič in težka krogla pade na krov. Sedaj ni mogoče več uteči, obrnejo ladijo proti angleški.

Sužnji bi bili lahko slisali, kako je preiskaval angleški častnik z več vojaki vse prostore po ladiji, a preveč jih je tislal bombaž, komaj so še dihal. Tudi pri bombaževih vrečah na dnu ladije se je ustavil častnik, a nič slabega ne sluteč, obrnil se je nazaj, da zapusti ladijo.

Z bombažem kupčujejo ti Arabci, saj ga imajo polno na dnu ladije in še na krovu, po čemu so nam hoteli ubežati, saj so lahko vedeli, da jim ga mi ne ukrademo, si misli in hoče že stopiti v čoln.

Neki vojak ozre se še enkrat po vrečah in zapazi na tleh raztrgano Pavlovo svetinjo.

Arabec in svetinja? Ne, to se ne vjema, Turek ne pozna Marije. Urno vstavi častnika in mu pokaže katoliško znamenje.

vsemogočni Bog blagoslovi trud in delo zborovalcev, sklense gosp. predsednik shod, ki bo Kamniku in okolici ostal gotovo v lepem spominu. Kakor so topiči ta dan glasili se krepko na Malem gradu ter naznanjali mestu in okolici, da se ta dan obhaja tukaj lepa slovesnost, tako

naj vsikdar ostane v prelepem kamniškem mestu. — Omeniti nam je še, da sta ob tej priliki občini Podgorje in Volčji potok izročile škof. tajniku lepe občinske izjave kot izraz udanosti in ljubezni do ljubljene prevz. knezoškofa.

Kaj je novega po Slovenskem?

S Koroškega. 30. oktobra. (Raznoterosti). Koroška se — sloveni! Tako trobijo v zadnjem času koroški laži liberalci med svet! Koliko je na tem resnice, si pač vsakdo lahko misli! Ravno narobe je res, kajti z vsemi silami delujejo naši narodni in verski nasprotniki na to, da bi čim preje spravili vse Slovence pod nemški jarem. Da tudi vlado pridobé za svoje slabe nakane, zato kričé v jedrno: Slovenci nas preganjajo, nemštvo je v nevarnosti! To staro a v kljub temu lažljivo pesem péli so glave in voditelji naših narodnih nasprotnikov tudi zadnje dni! Nemško-liberalni naši poslanci sklicali so svoje volilce in pri tej priliki mlatili staro prazno slamo in udrhali po Slovincih. Da je pri tem tudi koroški „Bauernbund“ imel svoje umazane roke vmes, se razume samo od sebi! Državni posl. dr. Steinwender, katerega vznemirjuje vsaka še tako neznatna drobtinica pravice in ravnopravnosti, ki se Slovincem dovoli, prežvekal je v Beljaku stare prazne in neresnične kvante o Slovincih, kakor jih beremo vsak dan po nemško-liberalnih časnikih. Isto sta storila par

»Še enkrat vse preiskati, razmečite vse vreče na dnu ladije, tam je morda kaj skritega!« ukazuje častnik.

Naglo se **spolni** povelje in glej strašni prizor! Ubogi zamorci leže kakor hloidi pri kaki žagi na tleh in marsikateri že več ne sliši radostnega pozdrava: »Ustanite, rešeni, prosti ste!«

Ko je slabotni Pavel zvedel, kako so jih rešili, zaklical je ves prešinjen:

»Da, Marija pomaga! Prav nas uči naš misijonar, pravi Bog tudi preganjanega zamorca ne zapusti!«

Osman, poglavar roparjev, ni čakal, da bi zdaj njega vklenili, skočil je v morje in utonil.

Nekaj tednov pozneje vrnilo so se ujeti k svoji misijonski postaji. Prva pot jim je bila v cerkev; tam pred oltarjem Matere Božje so se klečé zahvaljevali Bogu in Mariji za čudno rešenje. Koliko strmenja in zopet koliko veselja po posameznih kočah, ko so se vrnilo k domačim. Popraševali so jih, kedo jih je odkupil, kako so zamogli uiti suženjskim verigam. Hvaleč Boga so poslušali, kako je Pavlova svetinja pokazala angleškemu vojakom, da morajo na ladiji stanovati tudi katoličani.

Vsakteri je končal svoje pripovedovanje in poslalsci so z njim vred zdihčili: »Da, Marija pomaga!«

dni pozneje v Št. Paternionu znana nemška prenapetneža in huda naša nasprotnika Ghon in Oraš. Z res surovimi besedami hujskala sta svoje privržence zoper Slovence in udrihala zlasti po rodoljubni slovenski duhovščini. Posebno se je v tem odlikoval posl. Oraš, katerega je povila sicer slovenska mati, ki pa zdaj ne pozná boljšega posla, nego ob vsaki priliki prav robato bití po Slovincih! Da je mahal Oraš toliko po duhovnikih, nam le znova spričuje, da kdor se izneveri svojemu narodu, postane i v verskih rečéh mlačnež! Kakor imenovani možakarji govorila sta tudi Dumreicher v Celovcu in Prettner v Volšberku o Slovincih. Da bi se le Slovincem godila taka „krivica“, o kakeršni tožijo naši narodni nasprotniki, res Slovenci bi smeli biti zadovoljni! V ostalem pa: ljuti in zagriznjeni naši sovražniki bodo prej ali slej prěšli, „narod pa bo zmirom stal!“ —

Doslej takozvano „dvojezično“ šolo v Grabštanju, kjer je smela slovenščina vsaj na papirju še životriti, spremenili so v čisto nemško. „Mir“ dostavlja temu dobre besede: „Kedar v Grabštanju noben človek ne bo več znal po slovensko brati, potem bodo krave tam po trikrat na leto teletile!“ — Pri Grabštanju je vlak povozil postajnega načelnika F. Menda se je sam vlegel pod vlak. — Pri Kamnu je vlak povozil voz in dva telička na njem. Tudi konja je poškodoval. — Podružnice sv. Cirila in Metoda vrlo zborujejo. To je zelo hvale vredno, ker se po takih shodih zbujá narodna in verska zavednost ljudstva. — Celovski rodoljubi so sklenili, da hoče vsak prvo krono, ki jo v roke dobi, podariti družbi sv. Cirila in Metoda. Posnemanja vredna misel! —m—

Iz Ljubljane (Liberalna odkritosrčnost) Vsake baže liberalce se kar tali, kader govori o svobodi, in nepremišljenih ščinkovcev je le preveč, ki se vjamejo v take mreže. In vendar se tudi liberalce ne more skrivati, da ne bi čisto razkril, kako pojmuje svobodo. — Bodi to-le v vzgled: Gorenje-avstrijska kupčijska in obrtna zbornica se je izrekla, kako sodi o novem vladnem predlogu, tičočem se davčne preosnove. Ta pristno nemška liberalna zbornica graja predlog, češ, „da se bodo davki malih obrtnikov jako izdatno zmanjšali in ravno tako izdatno zvečali davki srednjih in velikih obrtnih podjetij“. Hej, mali obrtniki, pišite hvalo v Linc — in bodite liberalci! — Dalje pravi zbornica, da „se je malim obrtnikom celó popolno osvobodjenje od davka obljubilo“ — kar seveda ni res — in pristavlja, da „davek, ki ga sedaj pla-

čujejo mali obrtniki, navadno ni prevelik, marveč da je „pametno sredstvo, da se ne prenapolnijo obrti vsled obstoječe obrtne svobode“. — Jasna beseda! Obrtno svoboda je vsplodil liberalizem; mi smo proti njej ravno iz tega vzroka, ker slabiji z močnejim nikdar ne more konkurirati, ker mora v tem boju pasti slabiji. Liberalizem pa nekako v načelo postavlja, da ne skrbi samo konkurenca za to, da se manji uniči, marveč, da pomagaj kapitalu tudi država — z velikimi davki. — Toda pre-

pričani smo, da bi ta odkritosrčnost, katere v praksi seveda nikdar ne more zakriti liberalizem, ta odkritosrčnost, ki tudi v teoriji vkljub vsakovrstnim obljubam in zagotovitvam ob času volitev čisto razkriva, kaj je liberalizem nižjemu ljudstvu, — pokopala liberalizem sam. Kmet le plačnj, obrtnik, le vlaš v davkarijo, da se tem preje umakneš — velikemu, židovskemu kapitalu s poti in da tem hitreje vstopiš v službo — za brezpravnega sužnja. K.

Cerkev in šola.

Podobe iz življenja.

(Dalje.)

44. Jediní otrok.

„On je naš jedini otrok,“ pravijo stariši, „mu moramo že voljo spolniti,“ in otrok je delal, kar je hotel. — „Samega imamo, podedoval bo naše premoženje, ni se mu treba z učenjem glave ubijati ali se truditi z delom, toliko bo že dobil, da bo živel;“ in otrok je postal lenuh. — „Pazite na otroka, sam je, in kaj bi bilo, ko bi se prehladil;“ in zavijali so ga v preobilno obleko in postal je mehkužen. — „Saj je naše vzel, ako je vzel,“ izgovarjali so jedinka njegovi stariši, ako je stikal doma po kotih za sladkorjem, sadjem itd. In otrok je postal sladkosnedež. — „Saj je še mlad, bo že drugače, ko odraste,“ rekli so stariši, ako je sinko napravil kako nerodnost in kolikor je bil večji, tembolj je postajal neroden. — Ako so morali za njim dolge plačevati, so rekli: „Saj je naš jedinec in mi lahko plačamo.“ — Kaj hočemo z njim, samega imamo,“ tolažili so se stariši, ko je pijan prihajal pozno v noč domov iz pivnice, igrališč ali plesišč. — Sam je bil, a še temu jedinuemu bili so stariši odveč, njih imetje pa premajhno. Samega so imeli in ker so ga preveč božali, postal je nesrečen in stariši z njim. — Mnogo grešé stariši s prehudo ojstrostjo, še več pa s preveliko mehkostjo.

45. Dobro jih je splačal.

Po zimi je bilo; zunaj tak mraz, da je vse škripalo. Neki kmet se pripelje iz mesta pred gostilno v okolici. Ustavi s konjem pred hišo, a gospodinja pride mu naproti, rekoč: „Oče, prav žal mi je, da danes za vas ne bo prostora v hiši; vse polno je prišlo gospóde iz mesta.“ — „Ej kaj tista jara gospóda! Kmet je tudi gospod in pošteno plača in jaz sem vaš navaden gost. Malo prostora bom že dobil pri peči, da se nekoliko ogrejem.“ — Konja ogrne in stopi v hišo. Vse polno. „Ali je še kaj prostora zame?“

— „Za kmeta je zunaj pred hišo dobro,“ oglasi se eden gostov. Kmet ga ježno pogleda, a nič ne reče. Nato se vstopi za vrata ter zavpije:

„Mati, preskrbite danes mojemu novemu konju pošteno večerjo, težek voz ima, zato jo zasluži. Napravite zanj kos svinjske pečenke in črne kave. Rekli so mi, kjer sem ga kupil, da tudi pečenko jé.“ Gospodinja ga gleda, a kmet še trje ponovi svoje povelje.

Tudi drugi gostje so obtihnili, poslušali čudno govorico in si med seboj šepetali. — Gospodinja boječ se zamere, gre in napravi, češ, ako ne bo konj pojedel, bo pa gospodar njegov. — Kmalu prinese gospodinja napravljeno večerjo v veliki posodi. — „Kaj, pravi kmet, ali mislite, da moj konj jé iz take posode? Kje so pa krožniki, kje nož in vilice?“

Gostje po sobi so se kar spogledovali; radovednost jih je jela nadlegovati, kam vse to meri. Zato gredó eden za drugim v hlev, da bi videli, kaj bo počel s svinjsko pečenko. — Ko pa je zadnji gost iz sobe, skoči kmet urno za mizo ter se tam pri peči mirno vsede. Kmalu se vrne gospodinja s pečenko. „Konj je neče,“ reče kmetu. „Kaj, neče je, čudno. Toda ako je on neče, dajte jo meni, konju pa sena, ker pečenke ne mara.“ — Ko se potem gostje zopet prostora iskali, ni ga bilo za vse; spoznali so, da jih je zviti kmet speljal po nenavadnem potu na led z namenom, da si tako pridobi najgorkejši prostor pri peči. — Dobro jih je splačal, ako je dogodek resničen.

Krščanski nauk za prvence. (Prvo in drugo šolsko leto.) Sostavil Simon Zupan, katehet. Peti natis. Ker je ta katekizem od škofijstva in ministerstva potrjen za ljudske šole na Kranjskem, ga morejo čč. gg. veroučitelji rabiti s pridom v prvem in drugem razredu ljudskih učilnic. Vezan eksemplar te knjižice stane s a m o 10 kr. — Dobiva se v Katoliški Bukvarni v Ljubljani.

Razne novice.

(Vdanostne izjave občinske.) Zopet imamo poročati o novih izjavah vrlih občinskih mož, ki so svojemu škofu izrekli svojo vdanost in ljubezen ter s tem obsodili ne-

resnično pisanje liberalnih listov proti škofu. — Od več strani nas prosijo občinski možje, da bi izjave objavljali tudi v „Domoljubu.“ Ker bi tudi „Domoljub“ sam rad

svetu naznanil imena vrlilih nevstrašnih vernih mož, zato bomo v prihodnje skušali vstreči tej želji. — Za danes naštejemo imena občin, ki so na novo poslale vdanostne izjave: Britof (Vremski) na Notranjskem, Brusnice pri Novem Mestu, Budanje na Vipavskem, Cerklje na Gorenjskem, Dóbrova pri Ljubljani, Dobrunje pod Ljubljano, Hrastje pri Kranju (ob jednom častno občanstvo), Iška Loka (Matena) pri Ljubljani, Lancovo pri Radovljici, Moste pri Ljubljani, Oselica obsezajoča župnije: Staro Oselico, Novo Oselico in Leskovico, Petrova Vas pri Črnomlju, Podgorje pri Kamniku, Radovica pri Metliki, Senabor na Vipavskem, Stara Loka, Struge, Tunjice pri Kamniku, Št. Vid nad Ljubljano, Vodice, Volčji Potok pri Kamniku, Vrhpolje na Vipavskem. Slava vrlim občinam in njih poštenim občinskim možem!

(Iz Konjic) se nam piše: Dne 23. okt. je imelo tukajšnje „Katol. politično društvo“ svojo dobro obiskano obletnico. Prišel je bil poleg drugih gostov iz Poljčan, Vojnika itd. še naš državni poslanec g. prof. Robič iz Maribora, da nam je poročal o svojem delovanju v državnem zboru. Ko je izpovedal, da radostno pripoznava sklepe I. slov. katol. shoda, katerega se je udeležil kot podpredsednik v šolskem odseku, izrekli so mu navzoči njegovi volilci svoje popolno zaupanje. Novi prvosednik v. g. nadžupnik Voh razložil nam je velik pomen I. slov. katol. shoda, posebno pojasnil nam je zmoto onih, ki narodnost stavijo nad vero. Gosp. dr. J. Rudolf položil je v obliki z navdušenjem vsprejetih resolucij gosp. poslancu Robiču na srce nekatere krivice, ki se tukajšnjim Slovencem godé na gospodarskem, posebno pa na narodnem polju. Izrekla se je splošna želja, da bi se zbori tega društva večkrat sklicali, ker so jako podučljivi. Bog pomози!

(Nesreča.) Nedavno je razsajala po Vipavski dolini huda burja z dežjem in snegom. V takem vremenu je vozil neki vinski trgovec s Cola proti Sturji. Sedel je na vozu trdo zavrt v konjsko plahto braneč se dežja in vetra. Kar burja nagloma silovito potegne, vozniku odviije ogrinjalo in je vrže na konja. Žival se ustraši, odskoči na stran, omahne čez cestni zid in tako nesrečno pade, da na mestu pogine. Voznik se je le malo potolkel, a škoda in strah ga bodeta še dolgo spominjala, kako neprijetno in nevarno je voziti po Vipavskem v takem vremenu. Liga + 13.

(Iz Planine) se nam poroča 24. okt.: Svetli knez Hugon Windisch-Graetz je povodom svoje srebrne poroke blagovolil darovati za uboge planinske župnije 100 glđ., za cerkvene potrebe 50 glđ. in gasilnemu društvu v Planini 50 glđ. Za te velikodušne darove bodi njega svetlosti po tem potu izražena srčna zahvala. Bog povrni z vsemi dobrotami. — Sneg je privabil kosmatine medvede z gorá v nižavo. Včeraj je bil lov na jednega v Hrušici, ne daleč od Kalc, — toda imel je srečo in se brez škode smuzal mimo lovca. — Danes je lov na družega medveda blizu vasi Lipsénj pod „Križno goro“. Izid Vam naznanim pozneje. — V soboto je bila volitev občinskega načelnitva. Za župana je izvoljen g. Jožef Blažon iz Planine, svetovalci so gg. Sebenikar, Gabranja, Hieng, Lenassi, Kremenšek. Poprejšnji župan g. Anton Kovčica je skozi 17 let

nosil — v sedanjih časih ne ravno lahko in prijetno — breme županstva; — bil je jako spreten v uradovanju, da malo taci in vseskozi pošten in nepristransk.

(Vmeščena kot župufka) sta bila nedavno v Ljubljani, čé gg. Janez Mervec za župnijo Št. Rupert in Jakob Porenta za župnijo Stopiče.

(Ogenj.) Z Mirne Peči se nam poroča: Dne 31. oktobra dopoldne je začel goreti kozolec posestnika Antona Springerja v Podborštu. Užgal se je tudi skedenj tik kozolca in nastal velik ogenj. Vsled hude sapa je bila v nevarnosti vsa vas. Na glas zvana so ljudje pribiteli in pridno gasili že gorečo streho hišnega poslopja. Sreča, da je voda blizu, sicer bi bila danes vsa vas žalostno pogorišče, ker so vse hiše s slamo krite. Ogenj je uničil dva kozolca ajde, skedenj in mnogo krme. Zažgali so otroci.

(Iz Žirov) se nam piše, da so imeli dne 20. oktobra prav slab somenj. Ljudje so bili sicer nagnali precej živine, pa začelo je deževati in spraznilo se je sejmišče. — Pred kakim poluletom smo imeli nove občinske volitve. Izvoljen je za župana mož-poštenjak, ki se mnogo trudi, da spravi v red občinske denarne stvari.

(Za vinske trgovce.) Iz Topolovca v Istri se nam piše: Vsak izobražen Slovenec vé, kako brezobzirno tlačí italijanska stranka v Istri res ubozega kmeta slovensko-hrvatskega. Italijani imajo v rokah vso trgovino in kapital, brižen kmet nima kakor grudo zemlje, ki ga brani. Letos pridelal je naš Istran obilo dobre vinske kapljice, katero želi čim preje spraviti v denar, da poravná davke in dolgove. Slovenski krčmarji in vinski trgovci, držite se narodnega načela: „Svoji k svojim“, ne kupujte vina od italijanskih prekuovalcev po isterskih mestih, kateri vino navadno samo v svoji kleti pridelujejo in pomnožujejo, nego obrnite se do priprostega slovensko-hrvatskega seljaka, ki ima dobro, naravno kapljico. Dopisnik teh vrstic slišal je več slučajev, da so krčmarji s Kranjskega prišli v Istro po vino. Na potu so jih vlovili mešetarji, jih spravili v mesto, kjer so od italijanske gospóde kupili namesto vina pitijot ali pa „bevando“, to je pijačo, ki se napravi iz sladkorja, špirta, vode in nekoliko vinskih tropin, na katerih se kuha. Da svoje rojake obvarujem taci sleparij, pregovoril sem dva rodoljuba, da bodeta posredovala pri kupovanju vina v naši občini. Kdor hoče kupiti dobro in pošteno vinsko kapljico, naj se pismeno ali osobno obrne na Antona Matjašič-a, posestnika na Livadah (pod Motovunom), pošta Portole, Istra, ali pa na Grgo Saule-ta, posestnika na Topolovcu, pošta Portole. Ta dva odlična rodoljuba bodeta postregla vsakemu, kdor se pismeno ali ustno radi vina do nju obrne.

(Ponarejen denar.) Iz Kobarida se nam piše: Že pred mesecem je bil oddan na tukajšnji pošti ponarejen petdesetak. Poizvedbe so dognale, da ga je oddal neki krčmar iz Stanovišč na italijanski meji, a ta ga je dobil od nekega Benečana. Prejšnji teden zasačili so ga c. kr. žandarji, peljali ga v Kobarid, a na poti proti Starem Selu jim je v trdi noči ušel.

(Na Lokvici) v metliški fari podirajo zvonik. Že ob zagrebškem potresu je bil počil fundament, da se je zvonik ločil od cerkve. Od ondaj je pa nastajala vedno večja razpoka in odstopil je bil okoli 2 dm. Ker se je bilo baš, da se zruši, začeli so podirati. — Pač je to hud udarec za Lokvico — ker bodo težko sezidali drug zvonik pri sedanjih razmerah, ko je revščina vedno večja in trese usahneva. Treba bo potrkati pri Amerikancih, da se spomnijo kaj domače cerkve!

(Predavanje o živinoreji. — Bolezen — V šumo!) Z Blok se nam poreča: V nedeljo 23. okt. je g. tajnik (t. Pirc) predaval o živinoreji. Zlasti je povdarjal, da nima kmet res hlog ve kaj dobička od vozarenja, ki mu bo sedaj ušlo po dolenojski železnici. Krepki in poučni govor so v obilnem številu zbrani možaki z največjim zanimanjem poslušali. Saj je pa tudi Bločana, ki po cesti uničuje svojo živino, vse tudi gorko zadelo. Svoje sree bo moral utrpati od ceste in sedaj truditi in ubijati se s poljedelstvom in živinorejo, to mu bo prizadajalo nekaj truda. Ali ga pa ne bo to storilo tudi veliko srečnejšega in zadovoljnejšega? — Bolezen nam je precej prizanašala, le nekaj jih je imelo vročinsko bolezen, ki je pobrala dva mladeniča. — Na Hrvaško in Ogerke jih je od nas šlo silno veliko v šumo. Bog varuj, če bi Turek prišel! Žalostno je le to pri tem, da oni, ki z velikim veseljem delajo v šumi za primeroma mal denar, doma za dobro plačilo in hrano le malo in prisiljene storé.

(Vinska letina.) Iz krškega okraja se nam z dne 27. oktobra poroča, da se je letos vina prav malo pridelalo. Gledé količosti tako slabe vinske letine ne pomnijo. Velika večina vinogradov je uničena po trtni uši, mnogo škode je povzročila toča, a še več strupena rosa. Z modro galico škropljena trta je dala pa prav dobro kapljico, ker je grozdje vsled toplote meseca avgusta in septembra popolnoma dozorelo. Kjer se ni škropilo, grozdje ni dozorelo, zato se letošnje vino gledé kakovosti močno razloči. O ceni se ne more govoriti, ker ni tovarnikov. Iz kadij se je po nekoliko prodajalo, največ okrog 7 gl. staro vedro. Vinogradniki mislijo, da se boče letošnje vino boljše vrste lahko prodalo po 10 gl. vedro (40 bok.), slabejše pa primeroma ceneje, a kdo vé, kako bo, ker bo pogodba z Italijo gotovo kaj vplivala na ceno. Za izvoz bo vina čisto malo, največ iz mokronoških, svetotrojskih in boštanjskih gor, nekaj iz škocijanskih in studenskih gričev, iz nižje proti jugovzhodu ležečih krajev pa skoro nič. Žalostno!

(Grozna nesreča.) V Tomačevem pri Ljubljani se je zgodila dne 28. okt. grozna nesreča: Zblaznela mati, nesóč seboj tri otroke, skočila je v Savo, kjer so ve! utonili. — Dogodek sa nam natančneje tako le sporeča: Posestnik Jakob Blas, poročen od leta 1886 s Frančiško Klepnič, živel je s svojo ženo ves čas v najlepši jedinstvi. Imela sta štiri otroke. Zadnji čas videli so ženo zelo otožno, beječo in obupno. Danes zjutraj ob 5. uri je še kruh vrnjela v peč, na to moča poklicala, rekoč: „No, ali danes ne boš vstal!“ — Po teh besedah je šla iz hiše. Mož se kmalu napravi, gre ven, a nikjer ne najde žene. Gre k otrokom in ondi najde le najstarejšega otroka, treh

mlajših, po 4, 3 in 2 leti starih pa ni bilo nikjer. Mož seveda hiti k sosedom povpraševati po ženi in otrocih, a nihče ni nič vedel o njej. Neki sedlar, ki je šel na delo, pa je povedal, da je enega otroka izplekel mrtvaga pri Jaršah iz Save. — Na licu mesta prepričali so se, da je bil Blasov otrok ter da je mati z dvema otrokoma tudi ponesrečila v vodi. — Da sedaj še nismo zvedeli, da bi vse bili dobili iz Save. — Ubogi mož! Bog te tolaži!

(Umrli) je v Trebnjem 28. okt. zvečer ob 6. uri, previden s sv. zakramenti za umirajoče, gosp. Franc Rozman, posestnik, mesar in lastnik znane gostilne „pri Lipi.“ N. v m. p. 1

(Cigani — tatovi. — Griža.) Poroča se nam: V Lukovici, v kamniškem okraju je bil 18. okt. semenj. Proti večeru pride tudi tropa ciganov z godbo in, kakor se je skazala tudi še z drugimi nameni. Neki ondotni hišnik ima v zakupu „štantnino“ od semnjev; ciganje so sodili, da je dobil on tisti dan več desetice in hoteli so si nekaj teh prisvojiti. Zjutraj 20. t. m. pridejo k njemu tri ciganke z vprašanjem, ima li kaj desetice ali krajcarjev s „krono“? Na njegov odgovor, da jih je gotovo kaj vmes, mu ponudi ena za vsako tako desetico po dva krajcarja več, ako jih jej odda. Na to strese na mizo oni hišnik vse desetice, bilo jih je za več goldinarjev in on začne zbirati desetice s „krono“; pri tem delu mu pomagata tudi dve ciganki, tretja pa moti ženo, ki je bila ravno v hiši. Pri tem zbiranju zginilo je desetice nekako za 15 goldinarjev. Ciganke so bile že odšle, ko omenjeni hišnik zapazi tatvino. Zendarmerija bila jim je hitro za petami in jih vjela na Prevojah, kjer so našli pri njih le še nekaj desetice, druge so med tem že nekam zginile. Okoli poldne odpeljali so celo tropo, moške, ženske in otroke v preiskovalni zapor c. kr. okrajne sodnije na Brdu. Naj bi se že vendar kaj ukrenilo zoper nadležne in nevarne cigane. — Kakor se sliši od drugod, da je zelo razširjena bolezen „griža“, tako je tudi v tej okolici. Malo je ljudi, ki bi je ne bili prav nič občutili, več, posebno otrok, jih je tudi umrlo. Pri nekaterih je bilo z „grižo“ sklenjeno tudi bljuvanje in pokazalo se je, da je ta bolezen nalezljiva. Vendar je novejši čas začela pojenjevati.

(Lepa slovesnost) se je praznovala 24. okt. v Horjulu. Tamošnji župnik č. g. Fr. Dolinar je slavil petindvajsetletnico svojega službovanja ondudaj. Razsvetljava po celi vasi in podoknica prejšnji dan je dokazovala, kako ljubijo faranje svojega duhovskega očeta in kako hvaležni so mu. Z majo in slavoloki okičena vas in lepo okrašena cerkev je kazala na zunaj svoje veselje. V dušnem in gmotnem obziru je fara za teh 25 let prenovljena. Izvrsten gospodar sam je bil z vsledom, besedo in dejanjem č. g. jubilar svetovalec in pomočnik svojim faranom. Velik napredek se kaže tudi v kmetijstvu v njegovi župniji. — Cerkev, farna in pedrušnice, so za jubilarovega službovanja vse prenovljene. Dva nova altarja farne cerkve in tretji, kateri se jima kmalu pridruži, križev pot, orglje, popravljena, in nova znamenja, kapelice, križi pričajo, kako ljubi gosp. župnik „lepote hiše božje“. Prezidana gospodarska poslopja in lepo župnišče ga hvali — do-

brega gospodarja. Dobrodelnosti njegove je v vseh obzirih dokazov premnogo. Lepo vedenje mladine obojnega spola hvali — vrlega dušnega pastirja. Zato ni čuda, da se je redka slavnost jako lepo izvršila. Horjuleški rojak in blagodušni dobrotnik v. g. kanonik Aud. Zamejce je prišel počastiti gospoda jubilarja in mu je podaril krasen misal. V. g. gospod kanonik Luka Jeran je pridigal pri slovesnem opravilu. Stirje gospodje iz sosednih far in dva bogoslovca-rojaka sta asistirala. — Farani so tudi darovali svojemu gospodu župniku primeren dar. — Voščilom, katerih se mu je obilo izražalo od blizu in daleč, se pridružujemo tudi mi, želé: „Na mnoga srečna leta!“

(Nov denar.) Na Dunaju je za kovanje novega denarja v delu 25 strojev. V desetih urah se nakuje na jednom stroju do 15 000 zlatih kron, drugega denarja 25 000 do 30 000 komadov. Število delavcev se je pomnožilo od 140 na 250 mož.

(Štajarsko.) V Gradcu pri bratih-usmiljencih so vmrli: prečast. gosp. Krištof Kandut. Luč sveta zagledali so 1830 l. v Slovenjigradu, duhovnik postali leta 1853, kapelanovali v Velikovecu, pri Sv. Andreju, pri Svetem Mihajelu pri Bleiburgu, v Celovcu, v Mariboru, kjer so l. 1865 postali „duhovni oče“ za dijake-bogoslovce, odtod so šli l. 1869 za župnika na Poljskavo, l. 1882—1890 so pa v Mariboru služili kot župnik in kanonik. Svetila jim večna luč! — Kmetijska družba štajarska je letos v gospodarstvu zaslužne osebe odlikovala takole: Bronasto družbeno kolajno ali „svetinjo“ sta dobila gospoda: Sebastijan Krajnc, učitelj v Ptui, za zasluge v sadjarstvu, in Ivan Zima, posestnik v Ptui, za zasluge pri kmetovalstvu; po 15 gld. dobila sta: Marko Pukšič, ki že 47 let služi za viničarja v Rünčetovej Grabi pri Ljutomeru, in Marija Vrbnjak, ki 44 let služi kot viničarica pri gosp. Spindlerju od Sv. Križa blizu Ljutomera; po 10 gld. dobili so: Peter Glavnik, 36 let viničar pri g. Florijanu Mihalič v Ljutomeru, J. Kojšič, 33 let viničar pri č. gg. minoritih v Ptui, Pavel Lederer, 31 let viničar pri gospodu Gröglu v Mariboru, Jože Redenšek, 31 let kočijaž v Hrastniku, Jože Klecevshek, 30 let hlapec pri Sv. Marku blizu Trbovelj. — V Eggersdorfu pri Gradcu poslušajo, 33 let stari pintarski pomočnik Guntram Sašek, doma iz Augenbaha pri Konjicah, je nevarno padel in si natrl levo nogo. — Posestnik Jože Purk na Dobrini pri Rogatecu je domú pripeljal drva. Na dvorišču se mu spodrkne pod voz, da je onesrečenec čez nekoliko trenutkov izdahnul dušo. — O trgatvi pri Ormožu pišejo: Vsled poveljnega vremena je grozdje dozorelo izvrstno, posebno tam, kjer so škropili, a trta je z blagom bila obložena lepo. V obče krasni bili so vinogradi okoli Jeruzalema, po Vinskivruhu, po Kajžarju in okoli Sv. Miklóša, Gorice po Libánji, deloma po Pávlóváčku, po Hajndlu in proti Sokolóvcem (Sv. Tomaž) je precej oškodovala nesrečonosna toča. Sploh pa se mora reči, da so gospodarji po okraju Ormožkem z letošnjo trgatvijo še zadovoljni. — Okrajni odbor v Celji je za zidauje železnice Grobeljno-Rogatec posodil 20 tisoč gld. in med pogoje postavil določbo, da napisi pri železnici morajo biti tudi slovenski. — Iz Celja se poroča, da so trgatev tam imeli dobro, koder so škropili, in če

ni bilo toče. V okraju Radgonskem pa baje že 40 let niti vinske letine doživeli tako slabe, kakor letos. Le tisti gospodarji, ki so že skozi štiri ali pet let svoje vinograde škropili z galico, so imeli boljše trgatev. Čez tri četrtine vinogradov je poškodovala medlijka ali „peronospora“ ter v sledečem letu zopet ni pričakovati močnega trga. V gornjeradgorskem okraju bode kmalu okoli tri tisoč oraj gorice ostalo pusto, ker je trta v teku zadnjih let preveč omedlela. — V Selah pri Slovenjigradu je občinskemu predstojniku Ivanu Brezovniku pogorelo gospodarstveno poslopje. Pravijo, da je neki delavec žgal tobak ter nehoté zatrosil iskro. Gospodar ima škodo za pet tisoč goldinarjev, a zavarovan je bil za 2600 gld. in še posebiti krmo za 2000 gld. Pri požaru se je zid podrl na hlapec Rutarja in ga usmrtil. — V Podčetrtku so postavili novo šolo. Dne 18. oktobra bi se imelo začeti poučevanje. Otroci iz Jaménja so prišli v staro šolo in ker so jo našli brez klopij, odšli so domú, nehoté iti v novo poslopje, kamor so se bili zbrali učenci, ki so doma v trgu. — Dne 18. oktobra je v Ostranji ob Dravi umrl bivši kovač in posestnik Jože Smere, star 103 let. Zaprtil je vdovo, staro 85 let. Še do nedavna je bil zdrav ter krepak opravljal domače opravke. — Cesarsko namestništvo v Gradcu je občinskemu predstojniku naročilo, naj toti pazi, da bodo šrange pri maltah ponoči dobro razsvetljene. Ti opomin se je storil vsled pritožbe kolesarjev. — V Zaborcih blizu Ptuja je neki človek, kakor so zdravniki spričali, vmrl za azijsko kolero, ki jo je bil prinesel iz Ogerskega. Bivši okrajni zdravnik v Celji in sedaj pri c. kr. namestništvu službujoči go. p. dr. Šnedic je postavljen za nadzorovalca kolere na Štajarskem.

(Bitva pri Kustoci.) Kakor povsod, tako tudi v našem stolnem mestu ta prezanimiva podoba vzbuja občudovanje. En dan si je to delo v redutni dvorani ogledalo nad tisoč oseb.

(Mrtvega so našli) včeraj na nekem travniku na Bčevjem Franceta Malenška, 41 let starega mizarkega pomočnika iz Ljubljane. Mrtvega so prenesli v mrtvašnico k sv. Krištofu.

(Osebné vesti.) Knez Alfred Windisch-Grätz je od presvetlega cesarja imenovan podpredsednikom gosposke zbornice. — Računski revident pri računskem oddelku finančnega ravnateljstva v Ljubljani, g. Anton Svetek, je imenovan računskim svetovalcem in nabavnikom računskega oddelka.

(Iz Celovca) se nam piše: V nedeljo dne 30. okt. zvečer ob 7. uri je umrla tu — baje iz Ptuja došla — gospodična Hel. Hussa po le 24 urah bolezni z znameniti azijske kolere. Zató se je po mestu raznesla hitro govorica, da imamo tudi v Celovcu že kolero. Truplo so prenesli v mrtvašnico na mestnem pokopališču, kjer so se vršila včeraj natančna zdravniška preiskavanja, ki so pokazala, da je dotična oseba umrla za ujetjem trebušnice, — kakor poroča današnji uradni list. Merodni krogi so imeli pripravljene že razne ukaze, da se mrtvaški sprevedi ne smejo javno vršiti, itd. K vsej sreči tega še ni bilo treba uvesti.

(Italijanske vino.) Prošlega meseca se je preko Trsta uvozilo do 100.000 meterskih stotov, preko Reke pa 40.000 met. stotov italijanskega vina. Od mnogo strani pa čujemo, da slabo konkurira to vino z našim vinom. Kdor si ga je jedenkrat privoščil, je ozdravljen in si ne želi več po njem. Tudi drugim zahtevam naše vinske trgovine ne ustreza. Upajmo tedaj najbolje za naše vinske kraje!

(Tržna cena v Mariboru.) Pšenica 5 gld. 80 kr., riž 4 gld. 40 kr., ječmen 4 gld., oves 2 gld. 80 kr., koruza 4 gld. 60 kr., proso 4 gld. 80 kr., hajdina 5 gld. 20 kr., krompir 2 gld., vse po hektolitru; kilo fižole 10 kr., leče 32 kr., graha 24 kr., sladkorja 40 kr., suhih sljiv 28 kr., luka ali čebula 8 kr., komina 36 kr., hrena 20 kr., masla 90 kr., svinjske masti 64 kr., slanina sveže 50 kr., povojene 70 kr., sira 15 kr., govedine 56 kr., teletine 80 kr., svinjetine (mlade) 56 kr.; liter mleka svežega 10 kr., posnetega 8 kr., vinskega jesiha 18 kr.

(Oves za 100 kilo velja) po mestih: Celje 7 gld., Ormož 6 gld., Gradec 7 gld., Celovec 6 gld. 85 kr., Dunaj 8 gld. 35 kt., Praga 7 gld. 10 kr., Budapešt 5 gld. 65 kr.

Tržne cene v Ljubljani

dne 2. novembra.

	gl.	kr.		gl.	kr.
Pšenica hktl.	6	12	Špeh povojen, kgr.	—	64
Riž	5	22	Surovo maslo	—	78
Ječmen	3	26	Jajce, jedno	—	10
Oves	2	52	Mleko, liter	—	10
Ajda	5	77	Goveje meso, kgr.	—	64
Proso	4	78	Telečje	—	52
Koruza	4	50	Svinjsko	—	54
Krompir	3	—	Kostrunovo	—	36
Leča	11	—	Pilane	—	35
Grah	10	—	Goleb	—	15
Fižol	9	—	Seno, 100 kgr.	2	32
Maalo, kgr.	—	90	Slama	—	187
Mast	—	64	Drva trda, 4 kub. mtr	7	50
Špeh svež	—	54	„ mehka	5	—

Prihodnja številka „DOMOLJUBA“ izide dne 17. novembra zvečer.

Loterijske srečke.

Bono, 26. oktobra:	46,	35,	75,	70,	89
Line, 29. oktobra:	87,	55,	11,	76,	17.
Trst, 29. oktobra:	7,	48,	82,	61,	29.

P O V E S T I

III. zvezek:

Andrej Kalan

izšel je ravnokar ter se dobiva komad 20 kr., po pošti 23 kr. v Katoliški Bukvarni in Tiskarni v Ljubljani.
— Tudi II. zvezek je še v zalogi.

Podpisani usoja si prečast. duhovščini, spošt. uradnikom in slav. občinstvu v mestu in na deželi priporočiti se v najtrajnejše izdelovanje

duhovniške obleke

uradniške obleke (uniforme),

uradniške drž.-želez. obleke,

uradniške zas.-želez. obleke,

civilne vsakovrstne obleke

po poljubnem kroju prirejene, izdelane iz zaježeno izvrstnega blaga po primerno nizki ceni. Najrazličnejše blago imam vedno v zalogi 66 (10-8)

Velespoštovanjem

Fr. Cassormann

v Ljubljani, Šelenburgove ulice 4.

Pri
nizki ceni

Ignacij Žargi

Pri
nizki ceni

v Ljubljani, sv. Petra cesta števil. 4

priporoča svojo izborno zalogo

modnega, manufakturnega blaga in vsakovrstnega perila

predpasnikov, srajc itd. — Zaloga kravat, narejenih venčkov in šopkov, blaga za krojače in šivilje. — Prodaja po pravni nizki ceni

13 3-3 zimske potrebščine

nogavice, rokavice, volno, robce, ogrinjalce.

Uzorce (muštre) pošlje na željo brezplačno.

Največji izbor.

Skrbno izdelovanje

Preobleke. Popravila.

L. Mikusch,
tovarna delničar,
Ljubljana, Metel trg 15.

Najnižje cene

16 81-1

NOVO

Schick M.

gasse št. 3, priporoča trpečim valod kile 35 (10-9)

elast. kilne pasova (Bruchbänder)

izdelane po najnovejših predpisih in najpripravnih, kateri sabranjajo povečanje bolečin; za enostransko porabo gld. 5.— do 8.—, za dvostransko gld. 9.— do 15.—

Za hude trpeče (reponirbar)

prav pripravi so moji elastični pasovi s premikajočim se klepetočem, enostranski gld. 4-50

do 7-50, dvostr. gld. 8-80 do gld. 15.—

Pri naročitvah, katere se izvrše po povzetju, označi se kakovost bolezn

zadnja cena

R. Miklauc

v Ljubljani, Špitalske ulice števil. 5.

Zaloga vsake baže

granatnega blaga za moške

in ženske 72 9-3

kakor tudi vse vrste koe, kostre, srajce, jope, nogavice, svilene in cajgaste rube itd.

po najnižji ceni.

zadnja cena.

Na Najvišje povelje Nj. c. in kr. apostolskega veličanstva.
Bogate oskrbljena po c. kr. ravnateljstvu loterijskih dohodkov
zajemačima

XXVIII. državna loterija

za civilno dobrodelne namene

3135 dobitkov v skupnem znesku 170.000 gl. in sicer: 1 glavni dobitok s 60.000 gl. z dvema preddobitkoma in dvema podobitkoma s 500 gl., 1 glavni dobitok s 30.000 gl., z 1 preddobitkom in 1 podobitkom po 250 gl., 2 dobitka po 10.000 gl., 10 dobitkov po 1000 gl., 15 dobitkov po 500 gl., 100 dobitkov po 100 gl., naposled serijski dobitki v skupnem znesku 30.000 gl. — Žrebanje se bo vršilo nepreklicno dne 29. decembra 1892. — Srečka stane 2 gl. avstr. velj.

Podrobnejša določila ima igralni načrt, ki se dobiva brezplačno s srečkami pri oddelku za državne loterije, Dunaj, I., Riemergasse 7, II. Stock, in Jakoberhofe, kakor tudi po mnogih prodajalnicah. — Srečke se pošiljajo poštne proste.

Dunaj, oktobra meseca 1892. 81 6-3

C. kr. ravnateljstvo loterijskih dohodkov,
oddelek državne loterije. 464 6-2

Gospodu lekarnarju Piccoltju

„pri angelju“ v Ljubljani, Du-
najska cesta.

Podpisani javljamo s tem, da smo po Vas pripravljeno tinkturo za želodec uporabili in nje zdravilno moč za želodec in ostale prebavne organe izkusiti.

Na podlagi tega priporočamo to delujoče domače zdravilo vsakemu, ki bi je sto-
gnil potrebovati.

Peter Studenar, župnik, Canfanaro, Istra, 1891. — Mihael Boguš, župnik, Ajdovica, 1891. — Josip Černko, župnik, Vuhred, 1891. — U. Ivan Gabriella, župnik, Galligiana, Istra, 1891. — Ivan Boleo, župnik, Sv. Martin pri Albion, Istra, 1891. — D. Anton Uemiani, kooperator in katehet, Rogosnica pri Šebentnu, Dalmacija, 1891. — D. Caproni, župnik in dekan, Levico, Tirolsko, 1891. — Ferde Bahic, župnik in kanonik, Ravna Gora, Hrvaško, 1891. — F. Benoit, župnik, Dražgoše, Kranjsko, 1891. — Jurij König, župnik, Na Vinici (Weinitz), Kranjsko, 1891. — D. Luka Raicevich, kaplan, Gorišah, Perasto, Dalmacija, 1891. — Avgust Žagar, župnik, Kupčak, Hrvaško, 1891. — Stefan Jenko, vikar, v Podkrajah, Hirska Bistrica, 1892. — Josip Hočevar, kanonik v Novem Mestu, Kranjsko 1892. — Anton Vodral, kaplan v Lissoban pri Bodejevicah, Celica, 1892. (52-6)

Izdajatelj: Dr. Ivan Jančič.

Odgovorni urednik: A. Kulac.

Tiska „Katoliška Tiskarna“

Primerna darila!

priporoča uljudno

Fran Čuden,

urar,

preje J. GEBE,

v Ljubljani, Slonova ulica št. 11,

ter vabi uljudno pred. du-
bino in sl. občinstvo na ogled
svoje velike lahorne sa-
loge najraznovrstnejših

čepnih ur, zlatih, srebrnih in nikelnatih, stenskih
ur s nihalom, ur s stojalom in ur budilnic
(Weckeruhren), ur s godbo in godbenih valčkov
v ličnih politiranih omaricah, raznovrstnih verig,
prstanov in uhanov.

Cene čepnim uram so naslednje:

Najfinije nikelnate ure	od gl. 4 20 do	6 —
srebrne ure s ključem	7 50	10 —
srebrne remontoir - ure	7 50	12 —
iste z dvojnimi oklepom	9 —	18 —
zlate ure za dame	16 —	35 —
zlate ure za gospode	24 —	130 —

Garantiram povsem za poštenost pri meni kuplje-
nega blaga; za zanesljivost mehanizma pa eno leto
jamčim. — Cenjeni naročniki se mogó prepričati, da
moje blago ni zamenjati z dunajskim tovarniškim blagom,
valje temu, da prodajem dobro blago za res nizko ceno.

Popravila izvršujem točno in zanesljivo ter jamčim
za dobro izvršbo. — Vnanjim naročnikom postrežem po
želji z obratno pošto. 17-14 205 38-31

Ilustrovani ceniki na željo gratis in franko.

Umetne zobe in zobovja

stavlja na način, ki ne provzroči nikakih
bolečin, ter opravlja vse zobne opera-
cije in zobna plombovanja

A. PAICHEL,

(15) zobozdravnik

pri Hradskega mostu I. nadstropje.

Jos. Cofman,

pleskar, lakirar in napisni slikar,

v Ljubljani, na Bregu št. 6.

se priporoča sl. občinstvu v mestu in na deželi v lično izvršitev
v njegovo stroko spadajočih del. posebej se priporoča ex. ob-
sikom (rokodelcem) v izvršitev imenskih in raznih napisov. Delo
solidno, trajno in cene nizke